

...

Győri Ítéltábla

Pf.I.20.141/2020/4.

A Győri Ítéltábla a dr. Vargha Balázs Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Vargha Balázs ügyvéd; cím3.) által képviselt **felperes** (cím2.) **felperesnek** dr. Kovács Edit ügyvéd (cím4.) által képviselt **B Sörmanufaktúra, Pezsgőkészítő és Szeszipari Kft. (Helység1.) alperes** ellen névhasználatától eltiltás

íránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2020. szeptember 2. napján kelt 26.P.20.364/2019/16. számú ítélete ellen a felperes által 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000,- (Tizenötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ezzel az ítélettel szemben fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes néhai B A. unokája. B A. pezsgőgyártással foglalkozott, ma a neve inkább csak szakmai körökben ismert. A felperes házasságkötésekor felvette férje nevét is, így jelenleg felperes a neve. A felperes tevékenysége elsősorban a X. Főiskolához köthető, annak elnöke volt hosszú időn keresztül. A B névvel jelenleg még a felperes gyermeke, dr. B A. él, akinek a tevékenysége ugyancsak a X. Főiskolához köthető.

A felperes 2018. június 15. óta a B szó, mint védjegy jogosultja, a védjegyhez kapcsolódó árujegyzékek köre - egyebek mellett - kiterjed a sörökre, és más alkoholtartalmú italokra.

Az alperesi gazdasági társaság 2018. március 21. napja óta viseli a B Sörmanufaktúra, Pezsgőkészítő és Szeszipari Korlátolt Felelősségű Társaság elnevezést. Az alperes a .hu d-in nevet 2018. augusztus 28. napján regisztrálta és azóta használja. A gazdasági társaság célul tűzte ki néhai B A. szellemi hagyatékának gondozását, illetve nevének továbbvitelét.

* * *

A felperes kereseti kérelmében az alperes eltiltását kérte a B név, továbbá a .hu d-in név használatától. Kérte továbbá az alperest perköltségben marasztalni.

A tényalap körében azt adta elő, hogy figyelemmel arra a körülményre, miszerint születési neve B K.N., önmagában a B név egyértelműen őt határozza meg és kizárólag vele azonosítható. Állította, hogy ennek megfelelően jelen perben saját nevének védelme érdekében lép fel. Álláspontja szerint, miután a B név csak és kizárólag, egyértelműen őt identifikálja, így a névviseléshez való joga sérült.

Hivatkozott a Ptk. 2:43. § f) pontját, 2:49. §-ára és a 2:51. § b) és d) pontjára, valamint a Ctv. 4. § (5) bekezdésére is.

Megítélése szerint az alperesnek, amikor úgy döntött, hogy egy régi híres pezsgőgyáros családi nevét kívánja cégnevében szerepeltetni, azaz kereskedelmi névként választotta a nevet, meg kellett volna győződnie arról, hogy van-e olyan személy, aki e nevet viseli. Amennyiben ilyen személyt talál, akkor tőle hozzájárulást kellett volna kérnie, hogy a családi nevet a cégnevben szerepeltesse.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, a felperes perköltségben történő marasztalása mellett. Állította, hogy az alperes a cég nevét, illetve d-in nevét néhai B A. tiszteletére vette fel. Ebben a körben utalt a feleknek a pert megelőző levelezésére is.

Vitatta azonban, hogy az alperes névviseléshez való joga sérült, illetőleg, hogy a Ctv. 4. § (5) bekezdésben foglaltakat megsértette volna.

Kifejtette, hogy az alperesi gazdasági társaság elnevezése nem a felperes anyakönyvezett nevére utal, hanem néhai B A.-ra, így a felperes névviseléshez fűződő joga a cég elnevezése által nem érintett, azaz nem tanúsított az alperes olyan magatartást, amely a felperes identifikációját sértené. Függetlenül attól, hogy a cég nem viseli B A. teljes nevét, szakmai körökben köztudomású ténynek tekinthető, hogy a névadás az egykori pezsgőgyáros munkássága iránti tiszteletből fakad. A felperes nevéhez semmilyen félrevezető kapcsolatot nem teremt, ráadásul rá nézve sértő tartalma sincs.

A jogi érvelés körében a felperes által felhívott jogszabályokon túl hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla Pf.21.061/2017/4. számú ítéletére, illetőleg a Kúria Pfv.20.449/2018/7. szám alatti ítéletére. Ezeket ismertetve rámutatott arra, hogy a magyar személyiségi jog rendszere sem a régi, sem az új Ptk. szerint nem ismeri a családi név védelme elnevezésű jogintézményt.

Ennek megfelelően a felperes vagy a saját névjogának sérelmére alapítva indíthat személyiségi jogi pert, vagy saját kegyeleti joga megsértésére alapítva.

Az alperesi álláspont szerint a felek által sem vitatott tény, hogy az alperes a cég nevében nem a felperes nevét, hanem a felperes néhai nagyapja nevét használta fel, így a saját névjogának sérelmére a felperes eredménnyel nem hivatkozhat. A Ctv. 4. § (5) bekezdésében foglaltakra tekintettel rámutatott arra, hogy a cég olyan elnevezést nem használhat, amelyhez másnak jogi érdeke fűződik, illetőleg ilyen esetben csak a jogosult hozzájárulásával lehet a cégnévben szerepeltetni a nevet, azonban a felperes ekörben csak arra utalt, hogy a saját nevének másokétól való megkülönböztetése áll fenn jogi érdekként, illetőleg a saját identifikációja minősül jogi érdeknek. Az alperes ugyanakkor nem a felperesre tekintettel, hanem néhai B A. után vette fel a nevét, így a Ctv. hivatkozott rendelkezésének a sérelme sem állapítható meg.

* * *

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 47.000,- forint perköltséget.

Határozata indokolásában a Ptk. 2:42. § (1) bekezdésére, a 2:43. § f) pontjára, továbbá a 2:49. § (1) és (2) bekezdésére utalással – az alperes által hivatkozott kúriai döntést idézve - kiemelte, hogy a magyar személyiségi jog rendszere sem a régi, sem az új Ptk. alapján nem ismeri az ősi családi név védelme elnevezésű jogintézményt. Ennek megfelelően a felperes vagy saját névjogának sérelmét vagy saját kegyeleti joga megsértését állítva indíthat személyiségi jogi pert. Ez utóbbi esetben a bíróságnak azt kellene vizsgálnia, hogy néhai B A. emléke sérült-e az általános közfelfogás szerint. Ebben a körben pedig nem a felperes személyes esetleges sértettségérzéséből kell a bíróságnak kiindulni, hanem az általános közfelfogást kell figyelembe vennie. Ebben a körben a perfelvételi tárgyaláson a felperes a bíróság anyagi pervezetésére akként nyilatkozott, hogy kizárólag a névviseléshez fűződő jog megsértése címén kíván igényt érvényesíteni, illetőleg határozottan állította, hogy a B név egyértelműen és önmagában meghatározza, identifikálja a felperest, így teljesíthető a kérelme.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint abban a kérdésben kellett állást foglalni a perben, hogy önmagában a B családnév egyértelműen a felperest azonosítja-e be? A bíróság arra a következtetésre jutott, hogy ilyen megállapítás nem tehető. Nem csupán azért nem, mert a felperes teljes neve felperes, és nem is csupán azért, mert a felperes fia a dr. B A. nevet viseli

és emiatt az egyezőség nem állapítható meg, hanem azért, mert önmagában egy mégoly ritka családnév sem alkalmas arra, hogy kizárólagosan egy személyt jelöljön. Természetesen vannak olyan családnévek, amelyeknek a pusztá említésére is jellemzően egy konkrét történelmi személyre asszociálunk (pl. Kossuth, Széchenyi, Zrínyi), de ez sem jelenti azt, hogy az adott családnév konkrétan és kizárólagosan azt az egy adott személyt jelölné.

Miután tehát a B név az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem azonosítható csak és kizárólagosan a felperessel, így a felperes nem került olyan helyzetbe, mintha az ő neve került volna felhasználásra; egyébként pedig nem hordoz semmiféle sértő jelleget az alperes elnevezése. Olyan jogszabály pedig nincsen, amely a leszármazó hozzájárulását kívánná meg egy adott név használatához.

A Ctv. 4. § (5) bekezdésére alapított igény körében az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy miután a felperes a jogi érdekét igazolni nem tudta az alperesi elnevezéssel kapcsolatosan, így az erre alapított igény is alaptalan.

* * *

A felperes fellebbezésében elsődlegesen a Pp. 369. § (1) bekezdése alapján kérte az elsőfokú ítélet eljárásjogi felülbírálatát, ennek keretei között pedig a Pp. 380. § b) pontja, illetve a 381. §-a alapján való hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását, ennek során a Pp. 16. és 17. §-ában írt eljárás lefolytatására kötelezését, továbbá a megismételt eljárás lefolytatására másik törvényszék kijelölését.

Ezen fellebbezési kérelme indokaként arra hivatkozott, hogy a per elbírálását megkezdő bírāja egészen a perfelvételi tárgyalásig eljár, majd a tárgyalást megelőzően maga jelentett be kizárási okot, mégpedig elfogultsága miatt. Ez a körülmény azt veti fel, hogy az írásbeli perfelvétel során elfogult bíró járt el, ami a másodfokú eljárásban a Pp. 380. § b) pontjának alkalmazásához vezet, illetve felvetődik az is, hogy a törvényszék eljárása sértette a Pp. 14. §-ában írtakat. Amennyiben az elsőfokú bíróság egyik bírāja maga jelenti be az elfogultságát, úgy felmerül annak gyanúja, hogy az elsőfokú bíróság más bírától sem várható a per elfogulatlan megítélése egy, helyben nagy hatalommal bíró politikus érintettsége folytán.

Másodlagosan a fellebbezésében a Pp. 369. § (3) bekezdésének a), c) és d) pontjára hivatkozással kérte az elsőfokú ítélet keresetének megfelelő megváltoztatását, valamint az alperes első- és másodfokú perköltség megfizetésére való kötelezését.

A Pp. 369. § (3) pontja alapján a hiányos elsőfokú ítéleti tényállás alábbiak szerinti kiegészítését kérte:

A B vezetéknev egyáltalán nem elterjedt, a felperes nagyapja és édesapja viselte, ma a felperes az egyetlen személy, akinek ez a születési vezetékneve. Az alperes nem kérte a felperes hozzájárulását ahhoz, hogy ezt a nevet cégnevében feltüntesse. A médiában több cikk jelent meg, mely L. S.L személyével hozta összefüggésbe az alperest, és közpénzekkel történő visszaélés gyanújáról számolt be. Az alperes egyik közvetett tulajdonosa a Velencei-tavi Kistérségért Alapítvány, melynek alapítója L. S.L.

A felperes álláspontja szerint az ekként kiegészítendő tényállásból az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérő jogi következtetés vonható le a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja alapján.

Hangsúlyozta, hogy a felperes nem is állította, hogy vezetékneve ősi családi név lenne, hanem a vezetékneve egyedi mivoltára alapította igényét. Ugyanakkor minden családi név a ma élő személy felmenőire is utal, a származás maga is a személyiség része, így a személy azonosítása közvetlen összefüggést mutat a személy származásával, a felmenőkkel.

Az elsőfokú ítéletben hivatkozott kúriai döntéssel szemben a jelen esetben egy egyedi családi névről van szó, melyet nem közcélú, hanem profitorientált gazdálkodó tevékenység folytatása érdekében vett fel az alperes. Az alperessel kapcsolatosan megjelent cikkek kiemelt szövegrészként tartalmazzák a felperes vezetéknevét és közpénzeket érintő visszaélések gyanújáról számolnak be, ez pedig a felperes számára sérelmes, azaz jelen perben a felperes érdeksérelme is alátámasztott. Jogi szempontból többtelelem a Ctv. 4. § (5) bekezdése, mely az alperes alapítóinak kötelezettségévé teszi, hogy a felvenni kívánt név jogosultjának hozzájárulását a cégalapítás előtt beszerezzék, amire azonban nem került sor.

A felperesnek jogi érdeke fűződik ahhoz, hogy a nevét egy tőle független jogi személy cégnévként felvegye-e vagy sem. Nem megkérdőjelezhető a felperes az iránti jogi érdeke, hogy a vezetéknevét az alperes viselje, kiváltképp arra figyelemmel, hogy a sajtóban az alperes tevékenységével összefüggésben visszaélések kapcsán jelent meg a név. A név a személyiség része, mely jogi védelemben részesítendő, tehát a természetes személynek a nevéhez magától értetődő, külön bizonyításra nem szoruló jogi érdeke fűződik. Alaptalanul hiányolta a törvényszék annak igazolását, hogy a felperesnek jogi érdeke fűződik a vezetéknev használatához és alaptalanul rekesztette ki a jelen per elbírálása során alkalmazandó jogszabályok köréből a Ctv. 4. § (5) bekezdését.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az alperes megsértette a felperes névviseléshez való jogát azzal, hogy a felperes egyedi, a társadalom előtti megkülönböztetésére önmagában is tökéletesen alkalmas vezetéknevét az alperes a felperes hozzájárulása nélkül vette fel cégnevébe.

A d-in név alperes javára történt regisztrációja időpontjában a felperes már a B szóvédjegy kizárólagos jogosultja volt, így a jogvédelem e körben a fent kifejtettektől függetlenül a védjegy alapján megillette a felperest, ekként az alperest a d-in használatától mindenképpen el kell tiltani.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

Kifejtette, hogy az ítélet hatályon kívül helyezésének nincs helye, az elfogultságát később észlelő bíró kizárólag abban a körben járt el, hogy ellenőrizte, hogy a Pp. előírásainak megfelelő keresetlevél kerüljön előterjesztésre. Intézkedései sem az ügy érdemét nem érintették, sem olyan eljárásjogi intézkedést nem tartalmaztak, amely a kereset elbírálásának mikéntjére kihatással lett volna. Ilyet a felperes sem jelölt meg fellebbezésében.

Utalt arra is, hogy a felperes maga sem jelölt meg olyan tény a fellebbezésében, amely az egész elsőfokú bíróság, illetve valamennyi bírának elfogultságát megalapozná.

A felperes a fellebbezésében ugyancsak nem jelölt meg a Pp. 381. § alkalmazására alapot adó olyan súlyú eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi eldöntésére kihatott, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lenne lehetséges vagy nem lenne ésszerű.

Az anyagi jogi felülbírálatra irányuló fellebbezés körében az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta, a bizonyítékokból okszerűen következtetett, a tényállás teljes terjedelmében megállapításra került, és ez alapján a törvényszék helytálló jogi következtetést vont le.

Kiemelte, hogy a Ptk. 2: 43. § f) pontjában írt személyiségi jog, a névviseléshez való jog a névtulajdonost illeti meg. A felperes csak a saját neve védelmében léphet fel. A felek által sem vitatott tény, hogy az alperes a cég nevében nem a felperes nevét, hanem néhai nagyapja nevét használta fel, így saját névjogának sérelmére a felperes eredménnyel nem hivatkozhat.

A Ctv. 4. § (5) bekezdésével kapcsolatosan hangsúlyozta, hogy a felperes a fellebbezésében továbbra is a saját nevének másokétól való megkülönböztetését, valamint saját identifikációját jelöli meg jogi érdekként. Ugyanakkor a B elnevezés néhai B A. nevét takarja, nem pedig a felperesét, így a felperes által megjelölt jogi érdekelttség nem értelmezhető.

Továbbra is hiányzik a felperes által érvényesített jog, illetve jogos érdek pontos megjelölése. Az a felperesi állítás, hogy az alperes a felperes családnevét vette volna fel, ellentétes a

felperesi kereseti tényállítással is, hiszen a felperes maga fejtette ki a keresetében, hogy az alperest a felperes néhai nagyapja vezette a névválasztásban.

Hangsúlyozta azt is, hogy pusztán a B név alapján nem azonosítható a felperes, a cégnév alapján nem következtet senki sem arra, hogy ahhoz köze van felperes.

Kiemelte, hogy a felperes védjegyének a jelen per megítélése szempontjából nincs jelentősége, mert az alperes a per tárgyát képező cégnevet a védjegyoltalom kezdetét megelőzően vette fel. Utalt az 1997. évi XI. törvény 12. § (2) bekezdésében írtakra.

Kifejtette azt is, hogy a perben nem álló, alperessel sem tulajdonosi, sem tisztségviselői viszonyban nem lévő L. S.L személyére vonatkozóan tett, őt kifejezetten rossz színben feltüntető sajtóhíresztelések figyelembevétele mellőzendő, ugyanis azok a per eldöntése szempontjából nem relevánsak és nem is bizonyítottak.

* * *

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítéltábla a fellebbezésnek a Pp. 380. § b) pontjára alapított hatályon kívül helyezés iránti kérelmével kapcsolatosan az alábbiakat emeli ki. Az elsőfokú bíróság a 4. sorszámú végzésével hiánypótlást rendelt el, a 6. számú végzésével az alperest ellenkérelem benyújtására hívta fel, a 8. számú végzésével felhívta a felperest a válaszirat előterjesztésére, majd a 10. számú válaszirat előterjesztését követően (11. szám alatt) az eljáró bíró elfogultsági bejelentést tett. A bíró a Pp. 12. § f) pontja szerinti kizárási ok alapjául szolgáló körülményről a 10. számú válasziratból és a mellékleteként csatolt iratokból szerzett tudomást.

Az ítéltábla az alperes ezzel kapcsolatos fellebbezési ellenkérelmét maradéktalanul osztva megállapította, hogy az ügy elbírálására eredetileg kijelölt bíró elfogultságának bejelentéséig nem történt olyan eljárási cselekmény sem a felek, sem a kijelölt bíró részéről, mely felvethetné a Pp. 380. § b) pontjában foglalt hatályon kívül helyezési ok megalapozottságát. A

perfelvételi tárgyalást – az alperes viszontválasz benyújtására irányuló egyidejű felhívásával – már az újonnan kijelölt bíró tűzte ki és folytatta le.

Az a felperesi fellebbezési hivatkozás, hogy a Székesfehérvári Törvényszék eljárása sértette a Pp. 14. §-át, nem megalapozott. Az eljáró bíró Pp. 12. § f) pontjára alapított elfogultsága a bíróság kizárását nem alapozza meg, erre csak a Pp. 14. §-ában foglalt körülmények alkalmasak, ilyeneket pedig a felperes maga sem állított.

Utal arra a fellebbezéssel kapcsolatosan az ítéltábla, hogy a Pp. 16. §-a szerinti eljárást a törvényszék lefolytatta, ennek eredményeként került sor igazgatási úton (Pp. 16. § (3) bekezdés) más bíró kijelölésére.

Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vétett olyan lényeges, az ügy érdemi eldöntésére kiható eljárási szabálysértést, amelynek orvoslása a másodfokú eljárásban ne lenne lehetséges, ilyet a felperes maga sem jelölt meg, azzal kapcsolatos tényállításokat, jogi érvelést a fellebbezés sem tartalmaz, így az elsőfokú ítélet Pp. 381. §-ára alapított hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelem sem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletének anyagi jogi felülbírálata, mindenekelőtt a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja tekintetében az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú ítéleti tényállás helytálló, teljes, megállapítása a peradatok okszerű mérlegelésén alapszik, a fellebbezésben foglaltak szerinti kiegészítése nem indokolt, az elsőfokú bíróságnak az abból levont – a kereset elutasítására irányuló – jogi következtetése pedig az alábbiak szerint megalapozott, így a Pp. 369. § (3) bekezdésének c) és d) pontjára alapított fellebbezés sem alapos.

A felperesi fellebbezésben a védjegyjogosultságra alapítottnan kifejtett érvelés az alábbiak szerint nem volt alkalmas az ítélet anyagi jogi felülbírálata körében az elsőfokú ítélet megváltoztatásának megalapozására.

A felperes keresetlevelében a kereseti kérelmet megalapozó tényként hivatkozott a védjegyjogosultságára is, az érvényesíteni kívánt jogot a jogalapra kiterjedően az 1997. évi XI. törvény (Vtv.) 12. § (1), (2) és (3) bekezdéseit is megjelölve határozta meg. Keresete másodlagos jogalapjaként a Ptk. 2: 43. § f) pontjára és 2: 49. §-ára, valamint a 2: 51. § d) pontjára, továbbá a 2006. évi V. törvény (Ctv.) 4. § (5) bekezdésére hivatkozott.

A perfelvételi eljárás során ugyanakkor az 5. számú beadványában keresetét megváltoztatta, ennek keretében a keresetének jogcímeiként a Vtv. korábban megjelölt rendelkezéseit már nem, csupán a másodlagos jogalapként megjelölt jogszabályi rendelkezéseket tartotta fenn.

A felperes keresetét ezt követően sem a perfelvételi eljárás lezárultáig, sem pedig később nem módosította (utóbbinak a Pp. 215. §-ában, illetve a másodfokú eljárást tekintve a Pp. 373. §-ában foglalt feltételei egyébként sem álltak fenn), így az elsőfokú eljárás tárgyát, tehát az elsőfokú döntés tárgyát sem képezte a felperes keresetének a védjegyjogosultságra és Vtv. hivatkozott rendelkezéseire kiterjedő elbírálása.

A Pp. 342. § (1) bekezdése értelmében az érdemi döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, a (3) bekezdése értelmében pedig nem terjedhet ki olyan jogra, amelyet a fél a perben nem állított.

A kifejtettekre tekintettel a védjegyjogosultsággal kapcsolatos fellebbezési hivatkozás érdemi vizsgálatának a másodfokú eljárásban nem álltak fenn az eljárásjogi feltételei, így azt az ítéltábla mellőzte.

A névviseléshez fűződő személyiségi jog sérelmének a Ptk. fentebb már megjelölt rendelkezéseire alapított vizsgálata során az ítéltábla az elsőfokú bírósággal egyetértve kiemeli, hogy az ősi családi név védelmére hivatkozással a felperes a névviselési jogának a sérelmére alapított igényt nem érvényesíthet.

Ugyanakkor a felperes a fentieket maga sem vitatva azt hangsúlyozta, hogy nem az ősi családi név, hanem kifejezetten a saját, az önmaga azonosítására és egyúttal a másoktól való megkülönböztetésére alkalmas neve védelmében, annak az alperes általi jogszerűtlen használatára alapítja a Ptk. 2: 43. § f) pontján és 2: 49. §-án nyugvó igényét.

Az ítéltábla a kereseti kérelem ezen felperesi alapvetéséből kiindulva sem ítélte megalapozottnak a felperesi igényt, ekként a fellebbezését sem.

A névjog a természetes és jogi személyeket egyaránt megilleti. A név mind a természetes, mind a jogi személy esetében arra szolgál, hogy a személy másoktól megkülönböztethető legyen. Mindenki jogosult arra, hogy magát másoktól elkülönítésre alkalmas módon megjelölje, és ilyen módon elérje, hogy neve alapján őt, és csakis őt lehessen felismerni.

Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy önmagában a felperes családi neve – még ha kifejezetten ritka is – nem alkalmas a felperes egyértelmű azonosítására.

A kifejtettek miatt nem állapítható meg, hogy az alperesi cégnév és d-in név alapján a felperes személyére lehetne következtetni. Erre tekintettel a felperes keresete a Ptk. névviseléssel kapcsolatos rendelkezéseire alapítva sem megalapozott.

A Ctv. 4. § (5) bekezdése szerint olyan elnevezést, amelyhez másnak jogi érdeke fűződik, csak a jogosult hozzájárulásával lehet a cégnévben szerepeltetni.

A fentebb kifejtettek egyúttal azt a következtetést is megalapozzák, hogy a felperesnek nincs olyan jogi érdeke, amely pusztán a vezetéknevével egyező névelem alperesi cégnévben való használatához a felperes hozzájárulását tenné szükségessé.

A felperes által hivatkozott, a sajtóban megjelent cikkeknek az alperessel sem tulajdonosi, sem tisztségviselői viszonyban nem álló L. S.L-t érintő negatív tartalma, illetve az általa publikált írásokban megnyilvánuló szellemiségnek a felperes világnézetével való összeegyeztethetlensége sem teremt olyan közvetlen jogi érdeket, mely a B név cégnévben, illetve d-in névben való használatának alperesi eltiltását megalapozhatná.

A kifejtettekre tekintettel tehát a Ctv. megjelölt rendelkezésére alapítva sem megalapozott a felperes keresete.

A fentiekre figyelemmel az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdésének első fordulata értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, az eredménytelenül fellebbező felperest pedig a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint kötelezte az alperes javára megállapított másodfokú ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére. Ennek mértékét az ítéltábla az alperes által a Pp. 81. § (1) bekezdése, a (2) bekezdés utolsó fordulata és az (5) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése szerint felszámított összegnek megfelelően állapította meg. A felperes által lerótt 48.000,- Ft fellebbezési eljárási illetéket a felperes köteles viselni.

Győr, 2020. november 10.

Dr. Lezsák József sk.

a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.

előadó bíró

Dr. Molnár Andrea sk.

bíró

A kiadmány hitelül

Kiadó: